

Република Србија
ВРХОВНИ КАСАЦИОНИ СУД
Узп 30/2023
28.04.2023. године
Београд

У ИМЕ НАРОДА

Врховни касациони суд, у већу састављеном од судија: Гордане Џакула, председника већа, Јелене Ивановић и Бранислава Босиљковића, чланова већа, са саветником Горданом Војновић, као записничарем, одлучујући о захтеву АА из ..., чији је пуномоћник Александар Р. Бокун, адвокат из ..., за преиспитивање судске одлуке – пресуде Управног суда 8 У 10727/18 од 26.10.2022. године, са противним странкама Државном ревизорском институцијом, Београд, Мекензијева 41 и ББ из ..., у предмету именовања секретара Државне ревизорске институције, у нејавној седници већа одржаној дана 28.04.2023. године, донео је

ПРЕСУДУ

Захтев се **УВАЖАВА, УКИДА СЕ** пресуда Управног суда 8 У 10727/18 од 26.10.2022. године и предмет враћа Управном суду на поновно одлучивање.

Образложење

Побијаном пресудом одбијена је тужба подносиољке захтева, поднета против одлуке Државне ревизорске институције број 112-2425/2018-01 од 17.05.2018. године о именовању секретара Државне ревизорске институције, којом је именована ББ, дипломирани правник из ..., за секретара Државне ревизорске институције, на време од шест година.

У захтеву за преиспитивање побијане пресуде, поднетом због повреде Закона о управним споровима и повреде правила поступка која је могла бити од утицаја на решење ствари, подносиољка понавља наводе тужбе, па у односу на побијану пресуду истиче да је Управни суд повредио пре свега Закон о управним споровима када је у образложењу побијане пресуде оценио да рок за достављање одговора на тужбу у смислу члана 30. наведеног закона није преклузиван. С тим у вези, сматра кључним пропустом у поштовању процедуре од стране Управног суда прихватање одговора на тужбу који је поднела Државна ревизорска институција, уместо да суд сам на расправи утврди чињенично стање. Даље истиче да звање државног ревизора није било наведено као услов у јавном конкурс, те да избор секретара Државне ревизорске институције није био обављен у складу са условима јавног конкурса, како се то истиче у образложењу побијане пресуде. Сматра апсолутно погрешним став из побијане пресуде да се на именовање секретара Државне ревизорске институције не примењује Закон о општем управном поступку, имајући у виду прописано чланом 3. став 1. тог закона, па додаје да подзаконски акт – Пословник Државне ревизорске институције, на који се Управни суд позива у побијаној пресуди, ни у ком случају не може бити виши

правни акт од Закона о општем управном поступку. Како је Државна ревизорска институција недвосмислено државни орган, сматра да приликом избора њеног секретара не сме бити повређено начело једнаке доступности радних места из члана 9. Закона о државним службеницима („Службени гласник РС“, бр. 79/05 ... 157/20). Закључује да су при запошљавању у државни орган кандидатима под једнаким условима доступна сва радна места, што значи и место секретара. Предлаже да Врховни касациони суд уважи захтев и побијану пресуду преиначи.

Противна странка Државна ревизорска институција у одговору на захтев наводи да остаје при одлуци, јер је донета на законит начин, па предлаже да суд захтев подносиоци одбије као неоснован.

Противна странка ББ из ... није доставила одговор на захтев.

Поступајући по поднетом захтеву и испитујући побијану пресуду у границама захтева, а у смислу члана 54. Закона о управним споровима („Службени гласник РС“, број 111/09), Врховни касациони суд је нашао да је захтев основан.

Према разлозима образложења побијане пресуде, правилно је, према оцени Управног суда, поступио тужени орган када је на правилно утврђено чињенично стање, правилном применом чл. 32. и 55. Закона о Државној ревизорској институцији („Службени гласник РС“, бр. 101/05... 36/10) донео оспорену одлуку којом је именовао ББ, дипломираног правника из ..., за секретара Државне ревизорске институције на време од шест година, дајући у образложењу одлуке довољне и јасне разлоге које као правилне и у складу са законом прихвата Управни суд. Ово стога што је чланом 32. наведеног закона прописан поступак именовања секретара Државне ревизорске институције, који је одредбом члана 55. тог закона одређен као функционер Државне ревизорске институције и наведени закон у конкретном случају правилно и примењен тако што је секретара институције који испуњава услове конкурса именовао председник институције након спроведеног јавног конкурса, у свему у складу са објављеним јавним конкурсом и одредбом члана 32. став 2. Закона о Државној ревизорској институцији. Управни суд је као неосноване оценио наводе тужбе о повреди материјалног права и правила поступка из члана 141. став 4. Закона о општем управном поступку, у вези члана 7. Закона о Државној ревизорској институцији, због тога што је наведеном одредбом члана 7. закона прописана сходна примена одговарајућих одредаба закона којим се уређује управни поступак ако се у извршавању ревизорске надлежности Институције појави питање које није уређено овим законом, али не и у погледу именовања секретара. Управни суд је оценио и остале наводе тужбе, али је код наведеног чињеничног и правног стања, имајући у виду да се одредбе које се односе на изборни поступак државних службеника не односе на именовање функционера према члану 2. став 2. Закона о државним службеницима, оценио да нису од утицаја на другачије одлучивање, док је у односу на предлог са јавне расправе да се одговор на тужбу туженог одбаци као неблагоприятан закључио да из списка предмета не произлази неблагоприятност одговора на тужбу.

Оцењујући законитост побијане пресуде, Врховни касациони суд налази да су основани наводи захтева да је Управни суд доношењем побијане пресуде битно повредио правила поступка, и то повредом права подносиоци на образложену судску одлуку.

Подносиоци захтева је истицала у тужби, а што понавља и у захтеву за преиспитивање судске одлуке, да су у образложењу оспорене одлуке Државне ревизорске институције од 17.05.2018. године морали бити наведени сви кандидати, њихова стручна спрема са назначеном дужином студија и доказима које су кандидати приложили, радно искуство у струци са назначеном дужином трајања, врстом и описом послова које су обављали и доказима које су кандидати приложили, поседовање

државног стручног, односно правосудног испита и коначно рангирање кандидата, а како ни за једног кандидата нису посебно утврђене чињенице стручне спреме и дужина радног искуства, сматра да се оправдано може сумњати да приликом одлучивања оне нису посебно вредноване. Даље је наводима тужбе, који су интерпретирани у образложењу побијане пресуде, указала и на то да чињенично стање није утврђено ни за изабраног кандидата, те да у конкурсној документацији нема потврде о радном искуству изабраног кандидата од дана дипломирања 1982. до 1992. године, као ни од дана заснивања радног односа у Државној ревизорској институцији до дана пријаве на јавни конкурс, с тим да се из приложеног решења о распоређивању не може видети дужина радног искуства. Ове наводе тужбе Управни суд није оценио.

Врховни касациони суд указује да у образложењу правилно образложене одлуке морају бити наведена и размотрена суштинска питања за доношење одлуке, односно наведени одговарајући и довољни разлози за одлуку.

Напред изложеним наводима тужбе који се тичу радног искуства у струци изабраног кандидата ББ, имајући у виду да је Јавним конкурсом оглашеним од стране Државне ревизорске институције, који је објављен дана 02.05.2018. године и на основу кога је донета оспорена одлука о именовању секретара Државне ревизорске институције од 17.05.2018. године, као један од услова за именовање секретара Институције предвиђено најмање осам година радног искуства у струци, тужила је оспорила испуњеност једног од услова конкурса на страни изабраног кандидата. Стога се, по оцени Врховног касационог суда, ради о суштинском питању за доношење одлуке, па је пропуштањем да оцени те наводе тужбе Управни суд повредио право подносиоца захтева на образложену судску одлуку. Ово посебно када се има у виду изнети закључак Управног суда у побијаној пресуди према коме је Закон о државној ревизорској институцији у конкретном случају и правилно примењен тако што је секретара институције који испуњава услове конкурса, именовао председник институције након спроведеног јавног конкурса, у свему у складу са објављеним јавним конкурсом и одредбом члана 32. став 2. тог закона.

Имајући у виду изложено, Врховни касациони суд је нашао да су побијаном пресудом повређена правила поступка која су од утицаја на решење ствари, па је на основу одредбе члана 55. став 2. Закона о управним споровима, одлучио као у диспозитиву ове пресуде и предмет вратио Управном суду да донесе нову одлуку о тужби подносиоца образложену на уставноправно прихватљив начин.

ПРЕСУЂЕНО У ВРХОВНОМ КАСАЦИОНОМ СУДУ
28.04.2023. године, Узп 30/2023

Записничар,
Гордана Војновић, с.р.

Председник већа – судија,
Гордана Џакула, с.р.

За тачност отправка
Управитељ писарнице
Марина Антонић